

*

Бавно отминува пѣщата групичка.

Двадесетина крачки следъ нея скърца тежко натоварена съ снопе кола. Капналъ отъ умора чичо тегли не по-малко уморенитѣ волове, и дълбокитѣ му въздишки се заглушаватъ отъ разгулната пѣсенъ.

Сега пѣсенъта долита откъмъ отсрещния брѣгъ на Тунджа. Може би сжщата пѣсенъ, може би друга, подобна. Обхожда цѣлия градъ часъ, два, три, дори и следъ полунощъ. Защото тия разгулници сж мързелували цѣлъ день, скрити отъ горещината. Сега трѣбва да поизлѣзатъ, да се поразходятъ, да се позабавляватъ. Защо не — свободни сж. Тѣй разбиратъ тѣ свободата си. Даже и тогава, когато виятъ предъ низкитѣ прозорци на нѣкоя кжщурка, въ която смазанъ отъ трудъ работникъ бърза да поткрадне малко сънъ, защото утре — сипнала не сипнала зора — работа го чака . . .

*

Предъ тазгодишния Петровдень. Две години следъ горната случка.

Работници поставятъ върху излѣната циментова подложка издѣлания отъ естественъ камъкъ бюстъ на Ботьова.

Любопитни гледатъ наоколо. Край тѣхъ група прогимназиални ученици-трудовачета сжщо наблюдаватъ изпълнението на тая трудна задача.

Заскързва дебелиятъ синджиръ на спуснатата отъ върха на скелята макара. Здравно овързаниятъ грамаденъ бюстъ се раздвижва и сантиметъръ по сантиметъръ се дига нагоре.

Всички следятъ съ трепетъ. Зеръ, всичко може да стане: и скеля да се счупи, и синджиръ да се скжса, и вжже да се изхлузе.

Непредвидена прѣчка. Издигнатата дървена скеля се указва недостатъчно висока. Основата на бюста не може да се издигне надъ върха на подложката. Мълчаливитѣ работници преодоляватъ и тая трудностъ. Бюстътъ е издигнатъ. Оправятъ го и го спусчатъ . . . и той кацва върху подложката.

Като гръмъ отъ ясно небо детски гласове нададоха гърмогласно „ура“ и дружно подхванаха пѣсенъта „Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува . . .“

Това сториха ученицитѣ-трудовачета. И никой не бѣ ги научилъ. Никой не бѣ имъ заповѣдалъ. Просто избликъ на естествено, непоковарено още родинолюбиво чувство.